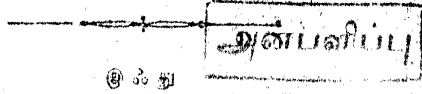

சேலுமயிலும் துணை.

திருவாரணைக்கார

மும்மணிக்கோவை.

இல்து

஠துரை தழித்க் சங்கத்தில்த் B.A. சமாளமாள பாலபண்டிதபட்டம் பெற்று

காங்கயம் அஷ்டாவதானம்

வெ. சேஷாசல நாயுடு அவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

ஈரோடு பிர்க்கா கிளாம்பாடி. மகாரா-ஈ-ஸ்தீ

E. K. முத்துசாமி கவுண்டர் அவர்களால்

ஈரோடு :

வென்றல் பிரஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கீலக-வருல் வைகாசி-஠஠஠.

வேலுமயிலும் துணை.

திரிசிரபுரம் மலைக்கோட்டை மவுனமடம் தருமபுர
ஆதினம் ஸ்ரீமத் சொக்கலிங்கசுவாமி என்

இயற்றியது.

சாத்துக்கவி.

4063

ஆனைக்கா வாழுமெங்க ளண்ணல்மிசை பாலுடனே
தேனைக்கா லச்சொரிந்த சீரெனவே—ஞானமீதும்
சேடா சலம்சொல செழுமும் மணிக்கோவைக்
கிடாகா இக்கவி துணை.

சிதம்பரம் ஸ்ரீ சபா நாயகர் கோயில் ஒதுவாரும் சிவகதா
பிர சங்க ரத்நாகரமுமாகிய மகா-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ சி. அய்யாக்
கண்ணு ஒதுவார் அவர்கள்

சாத்துக் கவி.

எம்மணிக்கு முயர்மணியாங் கண்மணி
யைப்புய மணியும் மெம்மான் காவைச்—
செம்மணிக்கு மும்மணிக் கோவையைப்
புலவர் சிரமணியாய்ச் சிறக்கச் செய்தான்.
இம்மணிக்குள் ளெழு தூறு கவியை யொரு
மணிக்கு ளென விசைக்கும் வாக்கான்—
நம்மணிக்கு முயர் சேஷாசலக்கவிஞன்
காங்கேய நகரன்மன்தே.

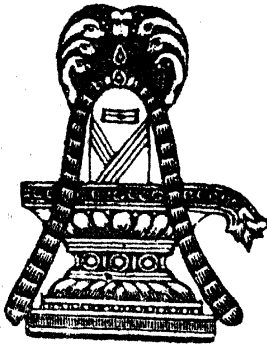
இஃது ஈரோடு பிக்கார் லக்காபுரம் மகாவித்வான் ஸ்ரீ
மான் அப்பாவு ராவுத்தர் அவர்கள் குமாரரும்
இந்நூலாசிரியரின் மாணாக்கருமாகிய
மகா-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ சைது முஸ்தபா சாயபு
அவர்கள் இயற்றியது.

வேலுமயிலும் துணை.

சேடாசலக்கவிச் சிங்கமென் பூரமஞ் செய்யிடியா ர்
சேடாசலக்கவிச் சிங்கமென்மீன் கொடிசித்தசனே ர்
சேடாசலக்கவிச் சிங்கமென் மேலுஞ் சிறப்பொடி சை
சேடாசலக்கவிச் சிங்கமென் னுண் மகிழ்தேசிக ரே.

வேலுமயிலும் துணை.

திருவாணைக்கா மும்மணிக்கோவை.

—:0:—

காப்பு.

திருவாணைக் காவாணைச் சீரயனையாண்ட
திருவாணைக் காவாணைச்சீரண்—ணுரிமையினான்
மும்மணிக் கோவைக்கவியால் முத்தமிழ் பாடத்தும்பிக்
கைம்மணிக் கோவைத் தொழுவோம்கான்.

நூல்.

சீராரும் பொன்னித் திருவாணைக் காவினறை
யாராரு மெங்களகிலாண்டவல்லி—யாராரும்
பாகத்தானே யடியன் பண்ணேவினை தீர்த்துனரு
ளாகத்தானே யருளுவாய்.

அகவல்.

ஆய்சிழிமது வண்டருந்தித் தண்டலைக்
கண்ணிசைமுரலக் கவின்பெறுகுயிலினப்
கேட்டகமகிழ் இயாட்டுறும் பேட்டுடன்
வதுவையயரும் வளங்கொளுமாணைக்

காவிலுறை தருங் கோவியன் மரமணி
 பருப்பதத்திறைவி விருப்பொடுநோற்க
 வறலைத்திரட்டிப் பரவிடவிசைத்த
 நாவலடியினால் நின்னை
 யாவலுடன் றொழுக—கடையேன்
 றீவினைதீர்த்து மேவியாண்டருளே: (2)

கட்டளைக் கலித்துறை.

ஆண்டலை யானையரவாபரணனை யன்றளித்த
 பூண்டலை யானைப்புனையாத நெஞ்சரிப்பூதலத்தின்
 மாண்டலை யானைமதங்கொண்டு தோன்றிவருவரதைக்
 காண்டலை யானையனே விரும்பினெனைக்காத்தருளே. (3)

வேண்பா.

காத்தலையின் மஞ்சடாக்காவினறுந் தேன்றுளிக்க
 மாத்தலையிற் கோகிலங்கள் வந்துளறப்—பூத்தநகின்
 மின்னார்மலர் கொயெழின் மேவுகரிக்காவனடி
 யுன்னாரென்னு ரன்றுற. (4)

அகவல்.

உறந்தையருகிற் பொருந்தியவெள்வரை
 மாட்டெழுந்தும்பி நாட்டலர்கொய்து
 வலனேர்புவளை இப்பாணிசொரிந்து
 பூப்புனைகாலை மீப்படநூர்னை
 உதிர்சருககற்றச் சதிருடனியற்றிய
 வலையையகற்றுழி மனத்தடைச்சினந்து
 ததிநோக்குற்றுத் தந்தியின்றுதிக்கைப்
 புழையினிற்புக்குப் பேரநூர்புரிந்தவ்
 விரண்டும்பட்டினிருங் கதியுதவிய
 வெம்மோயெந்தா பெம்மிடையுற்ற
 பாசமகற்றிப்பரவி
 யாசுநின்கழற் பூசனையருளே. (5)

கலீத்துறை.

அருளேவடிவமதாகியவா முன்பகத்தியனார்
பொருளேயுணர்ந்திப் புவியைச்சமன்செய்ப்புகித்திட.
விருளேயுகற்றி மனத்திடையின்பயிலங்கிடநற்
றெருளேதருமிறைவா வடியேற்கருள் செப்புகவே. (கூ)
வேண்பா.

செப்புகவனித்துத் திருவானைக்காவான்மாட்
பெ்புகவனித்துன் றெடையெல்லாம்—ஒப்புக்
கவனித்துமண்ணிற் கழுநேல்பழுதா
மெவனித்துங் கற்குறநேரே. (எ)

நிலைமண்டிலம்.

நேரம்பொன்வரை நிலைதவத்துற்ற
விருடியொருவன் காத்திடையீழ்ந்த
வேண்ணாவற்கனியாற் காமென்னக்
கொடுப்புழியிறையுண் மிழிவித்தத்தவன்
ரூன்கொளத்தரியா வங்குரித்தோங்குந்
தருவிடையமர்ந்த தோகைபாகா
கருவடையாதெனைக் காப்பை நின்கதியே. (அ)

துறை-நாணிக்கண்புதைத்தல்.

கதிராழிசூழும் புவிப்பொன்னி நாட்டிற்கரிவனத்தில்
சதிராகவாழ்மயிலே நினைக்கண்டு தழுவவருந்
ததிநீயிலகப்பு விங்கரடியைத் தரிசிக்கச்செய்
விதிநேரவர் முடிக்காட்டியற் போகவிளைவருளே. (கூ)

வேண்பா.—கார்கண்டுவருந்தல்.

வினையாடிவந்துமின்னார் மேவுகரம்பற்றி
வினையாடிடப் பெய்தவள்ளல்—அனையாடி
வந்தவிடைகொண்ட மயலறுத்தான் மாமலைமே
லிந்தவிடை கொண்டலெழுமே. (ஐ)

அகவல்.

மேலரம்பரிதியிரு நான்கிறடை
நாற்பாணுகந்தவம் புரிந்தருள்கொளீஇ
வாழ்ப்புரிந்த பெரும
தர்ழ்மதியேனைத் தாங்கவாழ்த்தினனே. (ஐக)

துறை.

தினனே தவஞ்செயச் செவ்விடங்கண்டு சிறந்திருந்து
மனனே யடக்க வகையறியாரிந்த மாநிலத்தி
வினனேர்கதிற்கொள் திருவாணைக்காவி லெழுந்தருள்சம்
பனனேயெவ்வாறுய்வர் நின்னருளோங்கிற் பலனுறுமே. (௨௨)

வெண்பா.

பலவண்டம் பெற்றவம்மை பாகத்தமர்ந்த
குலவண்டலர் தார்க்கொழுந்தே—புலவண்டன்
றத்துவத்தை நீகாட்டிச்சாருநிலை யோதுதமிழ்
வித்துவத்தைத் தந்தடுங்கோவே. (௨௩)

அகவல்.

வேதனுமாலும் விரும்பியெகினங்
கேழலாகிக்கிளர் மதிமுடியடி
காணமுயன்றுங் கண்டறியாத
மங்கைபங்கா கொங்குதேர் வாழ்க்கைச்
செந்தமிழ்க்கூறி யந்தணற்காத்த
வெம்மோய் நினைப்பணிய
வகையுணரேனுய் வணமெவன்புகவே. (௨௪)

துறை.

புகலெங்குமின்றிப் பொருமாலையிக்கெனப் பூவினிடை
யிகல்குன்று வேற்கருளீந்து மெய்ஞ்ஞானமிலகவென்பா
லுல்குன்று மாறுசெய்வல்லவயா சிவ்வுலகினிடை
நிகரின்றியானையின் காவரொழந்தாயிஃது நின்கடனே. (௨௫)

வெண்பா.

கடக்கனனைக்கொன்று கடவாப்பழியை
யடக்கநனைக்கொன்றையருச்சித்—துடற்கருமால்
போற்றவருள் தந்திக்காப்புங்கவனே தீவினையை
மாற்றவருள் செய்வாய் நீவந்து. (௨௬)

நிலைமண்டிலம்.

வந்துவந்தென்னை வருத்துஞ்சஞ்சலம்
தன்னையகற்றி மன்னியநன்னிலை
யீவாயானைக் காவானேயென. (௨௭)

துறை.

எனக்கிற்றெனப்பொன் கலயந்திகழுவெழுஞ்சிகனம்
கனக்குட்டுபொலியுந் திருவாணைக் காவிற்கதித்திலகுந்
தனக்குற்றிடையிழைசெல்லாத வல்லிதனையிணைசம்
பனக்கர்த்தனையெண்ணிப் பாடாதவாயென்ன பானையரோ. ௨௮

வேண்பா.

பானக்கமன்னபணி மொழியார்மாமயற்பட்
டனக்கமன்னவலைந்தேன் கெடுவீர்—மேனக்க
வல்லபுராந்தகனா மாவாணைக்காவாணை
சொல்லவதியீர்கள் தூ. (௨௯)

அகவல்.

தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட்செம்பியன்
மரபினிற்கோச் செங்கட்டுசொழன்னெனச்
சிலம்பிக்கரும்பெறற் சித்தியளித்தோய்
குடங்கையறலுங் குழையுந்தருவோர்க்
கிடங்கொள்கட்செவிப் படத்தனையெந்துரு
மத்தினீழலும் வழங்கும் பெரும
கடையேன்மாட்டுங் கருணைவேண்டினனே. (௨௮)

துறை.—தழைவியப்புரைத்தல்.

வேண்டியவேண்டும்படியே யருளும்விமலர்மறை
யாண்டியங்கப்புவிங்கேசர் வெற்பிற்கிளராரணங்கே
பாண்டியன்மூதைபணிப்பகை யம்பிகம்பவ்வமுஞ்செய்
திண்டியவெந்துயரெல்லாமகற்று நின்னின்றழையே. (௨௯)

வேண்பா.

தழையருந்தமாட்டாத தந்திதனைத்தந்த
கழையருந்தச் சித்துருவங்காட்டும்—குழையடர்ந்த
காதாகாதானாயகாலே வென்றேயாண்டிடலா
காதாகாதா நாயகா. (௨௨)

அகவல்.

காலற்கடிந்து கடலூர்மாட்டு
பாலற்காகிப்பரிந்த
நீலகண்ட நீ துணைதானே. (௨௩)

துறை.

தானேக நாதனெனவந்து பூதியைத்தந்தும்திள்
வானேகக்கட்டி முடித்தபிரான் மலர்மாளிகையின்
மானேகலந்தடுமால் விடையான் பிரமற்கரியான்
நானேகண்டேன் அருளானேகொண்டேன் களிநன்னெஞ்சமே

வெண்பா.

நெஞ்சமேயஞ்சமே நேர்வரினுமாமறவி
கஞ்சமேயஞ்சமே கண்ணடையல்—வஞ்சமே
கொண்டுமணநாறுமலர்க் கோசுதயகிலாண்டவல்லி
யண்டுமனைச் சேவித்தால். (26)

அகவல்.

தாலத்தானேமேலோர் சிறுவடத்தில்
செயலின்றியமர்ந்து மயலுறுங்குழவி
கடைவிரன்மீதோர் தடவரைநிறீஇ
இசைபெறச்செயல்கொளல் கரிக்காவண்ணல்
நசையறநினைத்தொழும் விசையென் மனரே. (27)

துறை தலைவிவருந்தல்.

ஆரேபுனைந்தவர்மாருதி ராமனருணனராக்
காரோர்மலையனுங் காரிகையார்க்குறுங் காலரன்றே
நேரேமதன் சிறுகால்புகமல் மதிநீள்கடலும்
போரேசெயவைத்ததாலே யெந்தந்திப்பொழில்மணியே. (28)

வெண்பா.

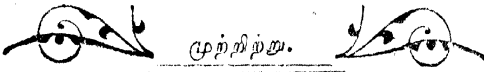
மணியேறுங்கண்டா மகத்திலமண்விட்ட
துணியேறுங்கண்டாண்டு துண்டித்—தணிகிழஞ்சோ
வேதியகுமாரமகார் வேடமினையனைக்காச்
சோதியகுமார்க் கமறச்சொல். (29)

அகவல் நிலைமண்டிலம்.

சொல்லும்பொருளுந் தோன்றிடநிறைந்த
கல்விப்பெருக்கே கவின்பெறப்படர்ந்த
முகிலாண்டவல்லிந்திரன் முதல்வாழ்த்தும்
அகிலாண்டவல்லியம்மை யார்பாகா
இருபொருள் சேரவிசைந்த நல்லறிவும்
பெருகக்கொடுத்தருள் பேணெளியேற்கே. (௨௬)

துறை.

எளியேற்குநல்லருளிய மருதத்திடைதரளம்
அளியேற்கவல்லிற்கு முதமலர் தண்ணடை வளங்கொள்
களியேற்குமானையின் காவகிரண்டையென் கண்மணியாள்
தெளியேற்கும் பாகனைப்பாவா லுறைத்த நற்சீரி துவே. (௩௦)

இந்நூலாசிரியரால் இதுவரை பரடி
அச்சிடப்பட்ட புத்தகங்கள்.

- 1 மயில்வாகனக்கடவுள் பதிகம்
- 2 கரைசைச்சிலைடை வெண்பா.
- 3 பூநீரங்கம் வழிகடைச்சிந்து.
- 4 சிலைடை வெண்பாத்திரட்டு.
- 5 வண்ணப்பதிகம்.
- 6 புகழிமலைப்பதிகம்.
- 7 நாமக்கல் விநோதச்சிந்து.
- 8 தாந்தோன்றி வழிகடைப்பதம்.
- 9 புகம்பக்கீர்த்தனை.
- 10 நல்லூர்ப்பதிகம்.
- 11 பில்லூர்ப்பதிகம்.
- 12 தோத்திரக்கவிமாலை.
- 13 ஆகந்தவிநாயகர் பதிகம்.
- 14 தியானமஞ்சரி.
- 15 பக்திரசமஞ்சரி.
- 16 ஞானரசமஞ்சரி.
- 17 திடசித்தக்கும்மி.
- 18 கருர் கும்பாபிஷேக கும்மி.
- 19 வருகைப்பதிகம்.
- 20 ஆயிரவர் கல்யாணப்பாட்டு.

முல்லைத்தேர்.

(ஓரு சிறு நாடகம்.)

திரு. கு. நா. சுந்தரேசன்.

ஸ்ரீ க. சுப்பிரமணிய ஐயர்,
B.A.

ஆவர்களின்

அன்பளிப்பு

முல்லைத்தேர்.

(ஓடு சிறுநாடகம்.)

தீருவாளர், கு. நா. சுந்தரேசன் அவர்கள்,
கணக்காயர், பிரகம்புரம், கஞ்சம்.

வரலாறு:—‘தனக்குற்ற முந்தாறு ஊர்க்களையும் பறம்பு மலைபையும் புலவர் கபிலர் காக்கி, வள்ளல் பாரி, எவரும் அறியாது, முன்னர் தன்னால் தாப்பெற்ற அழகிய தேருடன் யிளரும் முல்லைக் கொடிக்குள் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும்போது, இருஆடவர், அவன் போந்து மன்னன்பாரி, விட்டுச்சென்ற குதிரையைப் பற்றவும், முல்லைபால் மூடப்பெற்ற தேரினைக் கொள்ளவும், கருதும்போது, ‘நல்லி’ என்னும் அவர்களது உறவினர் அவன்தோன்றி முதலில் முல்லைபைக் கொள்ள வேண்டுமென்று கருதியும் பின்னர், அக்கருத்து பிழைபட்டதெனக் கூற, அதைக் கேளாது, அவருள் ஒருவன் தேரைக் கொள்ள முயலும்போது, பாரிதோன்றி, அச்சொயலைத்தடுத்து, அவர்களைப்போக்கி நல்லியுடன், பரிமேலேறி, பறம்புமலை சென்று கபிலர் முன்னர் நல்லியை மணக்க விழைந்து செல்லுதல்’ என்பதேதாடமையும்.

நாடக வறுப்பினர்.

-பாரிமன்னன்—பறம்பிற்கோமான்.

நல்லி:—பாரிமன்னன் காதலித்த நங்கை.

அரவன்—நல்லியின் தம்பி.

நஞ்சன்—நல்லியின் உறவினர்.

[அடர்ந்த காடு, தரையில் படுத்து உறங்குவோன் ஒருவன், மனிதர் குரலும் குதிரையாவமும் கேட்டு விளித்துக்கொள்கிறான், எழுகிறான், கிற்கிறான்.]

அவன்:— அட, முருக! என்னை, பற்றியேகவே, வருகின்றனர். போயிற்று மானம்! யாங்கு ஒளிப்பேன்? புதரகத்தே வாளா கிடந்தாலே? சாலா, சாலா! மறத்தனனே, நற்புகல் உளது. நன்றி மறத்திலது. புகுவல் ஆங்கே, சேமத்தினாயாம்!

[மறைகிறான் தழைக்கும் இலைக்குமிடையே: அவன் ஒளிந்து கொள்கின்றான் போலும், சலசலப்பொலி கேட்கின்றது. சிறிது நேரம் கழிந்த பின் அவன், நஞ்சன் ஒடி வருகின்றனர்.]

அரவன்:— திண்ணம்: இது இப்பக்கலே போத்தமன்! என்னை மாயம்.....சிரி!

நஞ்சன்:— பேய்க்குதிரை அது— வெங்கான்றி பேய்த்தேர் போன்று: மீள்வோம் வருக, வேறு பணி நமக்கு உளது: அந்தணர் பெருமான் எனியது.

அரவன்:— நெருகல்..... தவச்சிறு பொழுதேதெயினும் அப்பரிமேல் விறல் அழகனாக யான் வீற்று, உலா அய்த் துய்த்த களிப்பினை பாங்கனம் கீ அறிநி, நஞ்சு? அதனை விடுவேனல்லைன் .... கூர்ந்ததேநி, சுற்றும்..... வெவ்வேனில் நண்பகலினும் இருள் இங்கு சிதைபாது போலும்; அன்ன செறிந்துள கொடியும் கோடும்.... துருவித் துழாவு.

நஞ்சன்:— புரவியோ, வெண்மை; தானே தெரிக்கும் நம் கண்ணில். ஈண்டில்லை, அஃது ஆற்றங்கரையில் நேற்றுபோல் ஆண்டைத் துருத்தியிலேயே இருக்கவும் இருக்கலாம்: செல்கம் வா.

அரவன்:— அட, மடவ! மீண்டும் தோன்றுமோ அஃது ஆங்கே? உன் உள்ளம் அவாவுகிறது கரந்துறை மன்னனை? எனக்கோ— யாவரேனும், நல்ல— நல்ல!.... அந்தணன், பெரும் புலவன்— அருள் வெய்யோன்— செந்தண்ணிலவன்— அன்னவர் அரசியலினையும் யாம் துய்ப்போமே? பேறன்றோ; மற்றுதேடுவ தேன்?.... என்ன அரவம் அது?.... நல்லியோ, என் குதிரைமேல்!

நஞ்சன்:— மாயமான்!

அரவன்:—தூயமான்! என் குரல் ஓர்ந்து பாய்கிறது வெளியே. வா, தொடர்வோம், கவர்வோம், ஊர்வோம், வென்றோம்.

[ஒருகுதிரையின் களைகுரலும் ஓடாவமும் கேட்கின்றனர்; அதுகண்ணிற்குத் தெரிவதில்லை.]

நஞ்சன்:—(அரவனைமறித்து) பொறுசுறிது—நம் பரி விடுத்து வந்தோம், பெரும்பிழை—உதுக்காண் இவ்விரந்தையினை!

அரவன்:—(தமிறிக்கொண்டு) விடுதி என்னை. பரி சேண் சேன்றுவிட்டது.

நஞ்சன்:—பைந்தழைத்தூண் தாங்கும் கானாமகளின் திரு இருக்கைபோலும், ஓடற்க.

அரவன்:—(சுறிதே அத்திசை நோக்கிக் கைகூப்பி) அணங்கே, தொழுதேன்; என் பாய்ச்சல் வாய்ந்து, தேட்டம் வலம் கொள்க. அருள்க ஈது. நஞ்ச! நினக்கு இவ்வீவட்டையில் வேட்கையிலது, யான் போகிறேன். ஆ—ஆ, அதோ நல்லி! அதனைமறித்து விட்டான்....மீண்டும் வருகிறது அக்கொழும் பூம் பரி. (உரக்க) நல்லி, வருக! நஞ்ச, நீயும்வா: மூவேழும் மடக்கி நெருக்குவோம். ஏழு! (ஒடிக்கொண்டே) தொழுதது சாலும்.

நஞ்சன்:—(விழுந்து தொழுதுகொண்டே) நான் வாரேன், செல் கினக்கு அது புதுமை, எனக்கு இது.

அரவன்:—அஃதேல், சிட (மறைகிறான்)....ஐயோ, இடை வழியில் உயந்தகன்றதே! வா, நல்லி! வீர மாதா நீ. அடல் போர்ப் புதுமா மீது ஊர்வதன்றோ வீறு; நீ இவ்வது, எனது பழைமுதுப்புரவியே: சிறப்பென்னையோ? (மறைதல்.)

ஒரு குரல்:—வீழ்ந்தேன், எம்பி, வருக, துணை!

அரவன் குரல்:—இதொரு வீழ்ச்சியா! நஞ்சன் ஆண்டுளன், மடிந்து. (நல்லி இவ்வாந்து வந்த குதிரைமேல், அரவன் ஏறிச்செல்லும் ஓசை.)

நல்லி:—(திகைப்பத் தோன்றி) தான் அந்த புரவியை எய்திய தால் யான் வீழ்ந்தது இவற்கு மகிழ்வு! என்னை, இளங்குருதிக் கொதிப்பும் துள்ளலும்....எனக்கும் இது ஒக்கும்....குறுமகள் நெடுவழி வந்தனனே. உடாத்துணையுமிலன்.....வாராடு, என்னை? (பெருமூச்செறிகிறான்.)

நஞ்சன்:—(மெல்ல எழுந்து, சண் துடைத்துக் கொண்டு) அம்ம வாழி, நல்லி! இதுக்காண்! கவலற்க, அஞ்சல்! செவிவி, தோழியின்றி தமிழளாய் வந்ததென்றே? ஈங்கு முன்னர் அணங்கு உறைவது அறிதியோ?

நல்லி:—(திரும்பி நோக்கி) எது, யா, எங்கே?

நஞ்சன்:—இஃதே, உற்றக்காண்! ஆரவன் தொடரும் வென்செழும் பொங்குள வாழான் பதுங்கிக் கிடந்தது உவ்வே! இது பாடுதென மதிக்கின்றனை நங்காய்?

நல்லி:—முழுதும் கொடிபடர்க்கு, முடியுள்ளது—ஆராய் வோம் வருக, நஞ்ச!

நஞ்சன்:—தொடற்க, தீண்டற்க, சீறும் தெய்வம்!

நல்லி:—சீறும் தெய்வம்? நகுதலே இலஃதா தெய்வற்கு? (சிறு நகை கோட்டி) என்ன நஞ்ச, முது பேதாய நீ! கையியல் சவின்னேர் ஒன்று, இது. அஞ்சுவது அறியாமை, காணாய்! இது திண ஆழி, உதுபூங் கொடிஞ்சி, அதுக்காண் கொடுதுகம்!

நஞ்சன்:—(துணிந்து குறுகல் அஞ்சி) மானுடத் தேரா? வானின்றிழிந்த திருச்சகடன்றே; மடவரல், நீ வா, போருவம் நம் ஊர்.

நல்லி:—வாரேன், கொடியும் முல்லை. முல்லை! முல்லை! நம் காட்டுவளாக வரைப்பிலே முல்லை யாண்டுமே காணற் கரிதாய்! யாங்கும் வறண்டு உலர்ந்ததோ கடவுட் சினத்தாலென்று, அன்னை, அளியள், கவலும். ஈங்கு ஒன்று, விரைவிரி மலரில தேனும், தழைத்துக்கலித்து ஒரு தனிவீறுகிறது இக்காணிருளில். செல்கம் நம் நகர், அன்னைக்கு அறைந்திடுவோம்.

நஞ்சன்:—யாது நீ எண்ணுகிறாய் நல்லி? இது நாட்டுக்கு நல்ல அன்றோ? இனி நகரிலே நம் நெடு முல்லைசான்ற கற்புகள் மலிந்திட மண முரசு முழங்கும் போலும். (முன்செல்கிறான்)

நல்லி:—மண முரசு?...விரைவொடு புதுக வின் காதலி மனைக்கு.....காளை இவன், என்ன கோலமு, அஞ்சுகிறான், அகல்கின்றான் விரைந்து....இன்றே, இன்றே.... விரைவொடு புதுதலை? (களைத்து)....இன்றும் என் தேட்டம் வழக்கிற்று. அவர் சென்ற ஆறு இஃதே மன், நாளும் நண்ணுகின்றேன் இவ் அநரிடை! அறவே மறந்தனர்! முல்லைத்தேரே! தொழு தனன் உன்னை. காவிடரினை கற்பின்பயாக்கும் ஆறு அறி பாபோ நீ. மகிழ்ந்தேர் ஆழிகழன் மதேதா....அச்சு இற்றதே? மணல் தகைந்ததே? அன்றி கொடியாந்து நிணித்து சிற்றி சிறை செறித்ததே, தேருது போல்!

நஞ்சன் குரல்:—நல்லி! ஏன் தாழ்க்கின்றாய், முன் தைத்து நோகின்றதே தின் மெல்லடி? புலம்பு குரல் என்?

நல்லி:—செல், நீ துணை! வந்தனன் இனிபே....ஆய்வல் இதனை (முல்லைத்தேரருகு சென்று கொடிஞ்சியினைப் போர்த்த இலைகளை விளக்கி உற்று ஆராய்கையில்) எண்ணினைன், ஐயையோ, இறந்தினர்....மாண்டனர் (உயிர்ப்பு சீக்கி தேரடியில் தரையிலே வீழ்கிறான்.)

நஞ்சன்:—அரவம் தீண்டிற்றோ, மற்று தேரணங்கேயோ? (ஒடோடி வருகிறான்) அம்ம, வாழ்க நீ திருவொடு பன்னாள்!.... நல்லி! நல்லி!—செத்தனன்....போய் அரவனைக்கொணர்வேன் ....ஆ, தமிழனாய் இவளை இங்ஙன் விட்டகல்வதே? (உாக்க) அரவா! அரவா! (சேண்ணோக்கி) இன்னும் அதனைத் தூரத்திய வண்ணம் முடுகி முடுகி வளைந்து சுழிகிறான்.....(மெல்ல) நல்லி.... எழு! ஐயோ, குனிந்து தாழ்ந்து, இருகைகளையும் தன் முதுகின் பின் பிணைத்து மூச்சில்லையே....அரவ!....(சேண் னோக்கி) ஆம், கடவுள் அருளே—களைத்த கான்பரி இறுதியில் அவனையே எதிர்க்கிறது, பொள்ளென மடங்கி, வீழ்ந்தான் அரவன்....அவனையேனும் மீட்கிறேன் (மறைகிறான் சிறிது வேரம் சுழிகிறது. இலைகளிடை சிற ரோசை இருமுறை கேட்கிறது, நல்லி மெல்ல விழ்க்கிறான்.)

நல்லி:—ஆம்ம, தோழி....யாண்டுளேன் யான்?...நஞ்சா!... போயினன்!...வாழி அவன், மணம் புணர்க இனிது....யானே... இத்தேரோனே மன்....மாண்டான் மன்ற. அவனதே, அவனதே ஈது. அத்தலைப்பெயல் நாள், சிறுபோது புகல்புகுந்து, இனியன் மடியில் இப்பொலந்தேர் மீது யான் ஒடுக்கிப் புனத்தது, யாங்ஙன் மறப்பல்? எனைநாடி வந்த ஒருநாளானிரவில்...களிரே, புலியோ, அரிமா ஏரே....யானறியேன் இவர்த் தாக்கி நூறி, விருந்து மகிழ்ந்துளது மன்ற....இனி, அவர்க்கானேன்; மண்ண சுத்து இலர்—விண்ணகம் புகுவல் யானும்.

அரவன்:—(ஒடோடி வந்து) விண்ணகம் புகினும் மீட்பேன் என் ஆருயிர் அரும்பெறல் பொன்தாய் நல்லியை! எழு, அன்றாய் வா, என் நடந்தது?

நல்லி:—ஒன்றுமில்லை. இத்தேரினை வியந்து நின்றேன்.

நஞ்சன்:—விண்ணகத்திருந்து வந்ததென நீயும் அறிந்தனையோ....என்னை எள்ளினையே?

அரவன்:—தேர்? எது? (உற்றுப்பார்த்து)....ஆம், ஆம்! உருத் தெரியவொண்ணாது கொடியிலைகள் அதனைப்பிணித்து அணைத்து முழுதும் மறைத்துளவே; வீழ்க, நங்கடவுள்; சேண்உள்ளது நம்மூர், மெல்லியநீர்: இத்தேர் ஊர்தி உனக்கு வேண்டும். (அருகுசென்று) ஆழி, துகம், தட்டு, பொகுட்டு....ஆ....அனைத்தும் திருந்தப் பொருந்தியுளவே! நல்ல தேர்! தெண்மணியும்.... (மணி அடிக்கிரன்) வா, திறல்நஞ்ச! இக்கொடிப் பிணிப்புகளைப் பிய்த்தெறி. பறி, எறி, செறிந்த சிறைத் தேரிற்கு சிறைதந்து பறக்க விடுவோம் வெளியே—ஈர்ப்போம், விடுப்போம்.

நல்லி:—(அரவன் கைகளைத் தகைந்து) வேண்டா, எம்பி! வீர, இத்தேர் வேண்டாம் எனக்கு, மெல்லவேனும் காலால் வருவல்.

அரவன்:—நம் குதிரையுளது, இதற்குப்பூட்டி விரைவோம் வீடு, எட்டிநில்.

நஞ்சன்:—அறக்களைத்தனை அன்னையே, அரவன் கூறுவது தகுதியே!

நல்லி:—என்னபகர்தி! அணங்குறை கோயில் எனமாழ்கித்
கொழுத உன் கூப்புக்கைகள், இப்பால் விரல்விரிந்து, பிடுங்குபு
பிடுங்குபு; பறிபு, பறிபு என இக்கோட்டத்தினைக் குலைத்துக்
'கெடுத்து அழிக்குமா, துணிந்தனவோ, வீர?

அரவன்:—ஈதென்ன, பிதற்றும், அரற்றும்! அணங்கா?
கோயிலை, கோட்டமனை கைத்தச்சியற்றிய மரவியல் பெருதேர்
வேறென்?

நல்லி:—எம்பி இது, திருமுல்லை அணிந்த பொன்புனை
மாண்தேர்; உற்றுக்காண்.

அரவன்:—கண்டனன்; கண்டனன் மகளை (சிரிக்கிறான்.)
ஆதலால், விழைந்தேன். அந்த குதிரையோபிழத்தோடியது:
இத்தேரினையேனும் எடுக்கேதவல்! ஆ! கவினோ, உரைகடந்தது.
காட்சி அளப்பரும் மாட்சித்து. வேண்டும் இது; எனக்கு
வேண்டும் (குதிக்கிறான்.)

நஞ்சன்:—விழையேல், விழையேல்! விடுக, கைதவிர் அரவ,
திங்கு நச்சுதியோ? புனிதம் போற்றிலை? நல்வி, போகுதும் வா!

நல்லி:—எம்பி, சிறுமக! (கைப்பற்றி ஈர்த்து) பாட்டும்
காதையும் நம் அதர்நெடுவழியினைப் பூம்பொழிலென நிழற்றும்,
எழுக!

அரவன்:—(சிரித்து நடந்து, மறையமுன் திரும்பிப் பார்த்து)
காணக்காணக் கருத்தைக் கவர்கிறது, பன் நிறங்களும்மறைந்து
ஒரு மென்பைந்தேர் எனவே காட்சி இழிந்தும்! பன்நிறங்களும்
பரிதியொளியில் சுடர்ந்திடினோ?...விடேன், விடேன்! (பாய்ந்து
வந்து, தேரினை ஈர்க்கிறான்.)

நல்லி:—உனதல்லதை வவ்வுதல் அறமோ, உரனரவ?

அரவன்:—புறவில், தமிழே தானே, இவ்வே—யாரும்நச்சுவ
தின்றி, கேழிழந்து, அணி புதைந்து, மண்ணொடு மண்ணுகிடக்
காழ்நெகிழ்த்த, செல்லும் புழுவும் விருந்தழிக்க, நிற்கும் தேர்
இது—யரரதோ? எனதே!

நல்லி:—இத்தேரோனை யான் அறிவேன்—உனதல்ல.

அரவன்:—தேரோனை நீ யறிவாய்? யாரது, விளம்புதி? (நகைக்கிரான்) யாங்கு அறிவாய்? யாவன் அவன்?

நல்லி:—(நாணம் மிக) ஏன் அலைக்கிராய் சின்மொழியேனை? உனதல்ல அது—வருக நீ வாளா!

அரவன்:—யாவன் அவன்? சொல்லு. அவனிடம்கொண்டு கூட்டுவல் இதனை...பணி அது உகந்ததன்றோ நினக்கு?

நஞ்சன்:—மெய்யே, தேரோன் தேடித் தருதியோ?

நல்: தருவல்.

நல்லி:—(சிறிது சூழ்ந்து) அஃதேல் ஒக்கும் (நகைக்கிரான்)

அரவன்:—வா, நீயும், விரைவில் விடுவிப்போம், அறுத் தெறி, மெல்லங் கயிறுசளை! மணமிலி கொடி!

நல்லி:—ஐயோ, கடவுள்! தொடற்க, தொடற்க! மணமிலி அட, படிந, அரவ! முல்லையடா இது! மலரும் நாளிஃதிலதால், கமழ்வு அடங்கிக்கான் நடுவன் தவம் கிடக்கும் இது (இருவரையும் விலக்குகிரான்.)

அரவன்:—மடவை மன்ற நீ! தேரும் விழைக: தேரோனைக் காணற்கு, முல்லையும் அரிவின்றி உயந்திடல்வேண்டும் (சிரிக்கிரான்.)

நல்லி:—ஆம், என் கற்பு ஒப்பற்கு

நஞ்சன்:—பேதைமை, பேதைமை! (பெருநகை முழக்க).

நல்லி:—அப்ப, வாழி நம்கல்வி, நாட்டிற்கொரு முல்லையிது!

அரவன்:—பொய்! பொய்! நல்லி, உன் வாய்பை இஃதேதா? ஒரே முல்லை? (சிரித்து எள்ளுகிரான்.)

நல்லி:—நம் பெருநில வைப்பில், யாக்கணுமே முல்லை ஒன்றுமே காண்ப்தரிதுமன், என்று சென்ற கார்ப்பருவத்தும் கவன்றிலரோ நம் ஊர்ப்பெருமுதுப் பெண்டிர்? ஈண்டு உள தொன்று. மழவீரர்கள், கொல்லன்மின் அதனை!

அரவன்:—(புன்னகை பொங்க) பிழ்த்தெறிவோம், இவ்வொன்றை; தேரினில் சூவித்து, நினக்கு அம்முல்லை மெல்லனை பரப்பி, ஆங்கிருத்தி ஊரடைந்து, வீடுதொறும் பாத்தீந்து

கொல்லைதொறும்.....இவ்வொருதாய்—ஆயிரம் தலைகளொடுப்
படர ஆற்றிடுவோம், பெரும்பணி! எளிதில் வேர் வீழ்க்கும்
தெய்வமன்றோ, இது மூரல் முல்லை? நல்லி, இப்பணியும் உகந்த
தன்றோ நினக்கு?

நல்லி:—எளிதில் வேறுன்றுவதோ....? இராது—எளிதில்
ஊன்றா—எளிதில் ஒங்கா—கற்பன்றோ முல்லை—கல்போன்ற
தடா, அரவ!

அரவன்:—கொடியியல்பு அஃது, யாவரும் அறிவர். அட்டில்
அகலா நல்லி யாதறிவள்?

நல்லி:—(தயங்கி) என் செவிதனை மயக்கி, வாய்தனைத் தைக்
கின்றீர், நும் குதிப்பெருங்களிப்பால்—மருள்கின்றேன் யான்,
நும் மணம்போல் இயல்க...முல்லையும் மூரலும் எமக்கு எவன்
வேண்டுகோ (கண் கலங்குகிறாள்).

அரவன்:—வருந்தல், அன்றாய்! முல்லைக்கொடி சாகாள்,
யாம் கூறுவது மெய்யே!

நல்லி:—செடி கொடி நூல் நனிபயின் றுளீர் போன்ம் எனக்
கொன்று கொளுத்துக, இத்தேர்மிசை இவ்வுடர்வொடு துன்
னிட, சிறுமகள் முல்லைக்கு எந்நாள் ஆயினவோ, ஓராண்டுக
வைபோ—மற்று, திங்கள்....?

நஞ்சன்:—மூன்று நான்கு ஆண்டுகட்குக் குறைவு இரா,
மன்ற!

அரவன்:—அதனினும் இறந்துள தாதல்வேண்டும் காலம்....
ஐயபின்று?

நல்லி:—அஃதேதயோ?....(கவல்கிறாள்)

அரவன்:—கவலற்க, அன்றாய். காலம் தாழ்க்கின்றது.
தேரும் விடுவோமல்லோம், கொடியும் விடுவோமல்லோம். மகிழ்
நீ. வா நஞ்ச. களிப்பொடு நீயும் உதவுக, நல்லி!

நல்லி:—மெல்லி, யான். (கண்களைக் கையால் புதைத்துக்
கொண்டு, தரையில் சாய்கிறாள், மற்றிருவரும், இஃது அறிந்திலர்.)

அரவன்:—ஏட, நஞ்ச, வலது செல் நீ, நான் இங்கே முயல்வல்!

நஞ்சன்:—இருவருக்கும் ஈங்குளது வேலை—பிரிவானேன்?

அரவன்:—அட, மடவ! பேதாய், ஏன் அஞ்சுதி?

நஞ்சன்:—(நகையொடு) அச்சமில்லை, அச்சமில்லை.

ஒருகுரல்:—யாவர் ஈங்கே? ஒழிக! ஒடுக!

நஞ்சன்:—(நடுங்கி) கேட்டனையா? வாணிழல்அது. அன்றி....

அரவன்:—கேட்டேன் யானும். அம்ம, நல்லி, நீயா கூவினாய்?

நல்லி:—கேட்டனன் யானும். தேரகத்திருந்து(எழுந்தது போன்றதே! (எழுகிறான்).

நஞ்சன்:—அணங்கு! அணங்கு! செல்கம் வருக. நான் தொடேனிதனை.

அரவன்:—போகுகு பித்த! எனக்கு உள இரு கைகள்; கால் நாழிகைவழி நீவிர் செல்லுமுன், தேரொடு என் முதுமான் பூட்டி தும்மை எய்துவல்; செல்க அன்னாய் நீயும்.....தமியனாய் நிற்க அஞ்சலன் யான். (கொடிகளைப் பறிக்கத் துவங்குகிறான்) என் இரு கைகளே சாலும்.

ஒருகுரல்:—இனியோ? இனியோ?

நல்லி:—தேருள் நின்று உருமுகிறது அக்குரல்!

அரவன்:—ஐய, கடவுள்! என்வலதுகையினை இறுகப் பிடித் துளதே—அசைக்க இயலவில்லையே—நல்லி! நஞ்ச! வருக.

நஞ்சன்:—மாட்டேன், வா, நல்லி, ஒடுவோம்!

நல்லி:—உன் கையினையோ பற்றியுள்ளது தெய்வம், வந்தேன். நஞ்ச, பெருந்தோழனல்லனே நீ—இரியல்போகுதியோ இடரிலே? (அரவன் அருகுறந்து கொடிக்குள் மாட்டுண்ட கையினை விடுவிக்க தன் இருகைகளாலும் முயல்கிறான்)

அரவன்:—முடியாது. அப்ப! அம்ம! குடுமிப்பிரான்! நோகிறதே, என் இறை—முறிகிறது—என்பு அங்கே! எவனை நோக்கோ?

நல்லி:—பொறு சற்று, அரவ! இலைகளை நீக்கி நிறுத்துக ஒரு சூர், உன் இடக்கையால்!

அரவன்:—மாட்டீஉன், செய்தது பிழை! பொறுத்தருள்க கடவுளே!

நல்லி:—(கூர்ந்து நோக்கி) யாரிது உள்ளே? நெகிழ்க கையினை அறிந்தேன், விடுக பிடி!...என்ன, என் முகத்தினைப் பற்றுதி? விடு, விடு—அரவ! பார், உன் கண் கொண்டு, என் முகத்தினைத் தைவருகிறது வெருவரு அணங்கு, என் கற்புத் தேய்கிறது—காக்கீரோ கடவுளே?

அரவன்:—(தன் உயவு அடக்கிக்கொண்டு, இடது கையினை நல்லி முகத்தருகு உய்த்து) தெய்வமே ஆகுக! பேயே ஆகுக. நின் அழித்து யானும் அழிவல்....ஆ! வலது கையும் விடுபட்டது.

அக்குரல்:—என் கொடிச்சியை இருகையாலும் தழுவவே! நல்லி, என்னை அறியாயோ?

அரவன்:—படிம! (நல்லியைப் பிடித்திழுக்கிறான்.)

நல்லி:—காதலர்! காதலர்! உய்ந்தேன் (நல்லி கழுத்தினைத் தீண்டியவண்ணமே, தேருள்ளிருந்தோன், கொடிகளை விலக்கி, வெளியேக் குதிக்கிறான், முதன்முதல் துயில் விழித்து ஓடியோனே!)

அரவன்:—அட, யார் நீ? கள்வன் நீ.

அவன்:—ஆம், ஆம், பொறுத்தருள்க (சிரிக்கிறான்) நல்லி, எழு, எழு.

அரவன்:—அவனைத் தீண்டியதற்கும் ஒறுக்கின்றோம். வா, அரசனிடம். யார் அகத்துள்ளே புகுந்து களவு பறித்து, இராக் காவலற்கு அஞ்சி இங்கு ஒளித்துள்ளாய்? வா, என்னுடன், நஞ்சா, ஏன் சேண் மடிந்து நிற்கிறாய்? பார் இவனை, அணங்குகளை நீ அஞ்சியோன். (நஞ்சன் ஓடிவருவதற்குள்).

நல்லி:—அப்ப, கடுஞ்சொல் வாரற்க! யானும் பகர நெடிது உள, நாப்புதைத்தேன்.

அவன்:—அறிவேன் நான், முல்லை சான்றவள் நீ, ஆகுதல் ஆதவின் பொறுத்தனை, ஒறுத்திடாய்!

அரவன்:—விடேஎன், விடேஎன்—வா, அரசன் பால்.

அவன்:—வேண்டா! வேண்டா! (கெஞ்சுகிறான்)

அரவன்:—அரசுகட்டில் ஏறியவர், அந்தணர்—சின வேலோ னல்லன்—மெய் கூறின் உய்ந்து கலிக்கலாம், வா!

அவன்:—அந்தணரவர்க்கே யான் அஞ்சுவது; அவர் செங்கண் நிலவு முன் எதிர் நில்லேன்—பாரிக்கோ வெருவரேன்.

அரவன்:—பாரியின் நண்பனே—கபிலர், பெரும் புகழ்ப் புலவர் பெயர் கேட்டிலை நீ கயவ? வா, நஞ்சா! பிடி இவனை, வேங்கையொடு பிணித்துச்செறி இக்களிற்றை; யான் தேரினை விடுவிக்கிறேன்.

நஞ்சன்:—(கைப்பற்றி ஈர்க்கையில்) வா, நில்லு!

அவன்:—நின்று? நின்று? நின்று, முல்லையை நீ அழிப்பது விழிகொண்டு காண்பலோ (திமிறி) தொடேல், கொடித்தேரினை, கொடி முல்லையை? உயிர் உகுத்தேனும் அதனைக் காப்பேன்!

நல்லி:—அப்ப, எம்பி, இவரதே அத்தேர்-யான் அறிவேன், தாமே வந்தனர் தனதுனைக் கைக்கொள்ள, கையடைத்திடு. பெரும, கானகக் கோள்மாக்களால் சாவுண்டனை என்று மறுகியிருந்தேன் நெடுநாள்.

அரவன்:—அறங்காவல், யாவார்க்கும் உரித்தே—கள்வன் நீ—வருக எம்மொடு, அரசிடம்.

நல்லி:—பதினாட்டையன் நீ, எம்பி, வாயடங்கு!

அரவன்:—விடேன், விடேன்!

அவன்:—வாரேனெனில்? நஞ்சா! நீயும் அவனும் என்னைக் கட்டி வளிக்க வல்லீரோ? (நஞ்சன் பக்கம் திரும்புகிறான்.)

நஞ்சன்:—வல்லனல்லேன் (அடியில் வீழ்கிறான்.)

அரவன்:—அடகீழ்! நஞ்ச, இதுபெரும்பழி? தீயரை மன்று படுத்தல் கடன் அன்றே—மறைப்படுத்தியோ நஞ்ச? வாடாகள்வ, அந்தணரிடம்!

நஞ்சன்:—(திடுக்கென, எழுந்து, பாரியென அறிந்து தணிவு கொண்டு) ஆம் வருக, அந்தணரிடம்; வரல்வேண்டும்!

அரவன்:—ஒரு கை பற்றுக் கீ, மற்றது என்னிலே!

அவன்:—(புன்னகை நிலாத்தி) பற்ற வருகின்றனை?

நஞ்சன்:—ஆம், வருக, கவல்கின்றார் அந்தணர் பெருமான். நாடெங்கும் தேடித்திரிதருகின்றனர் வீரரும் ஒற்றரும்....எழுந்தருள்க.

அரவன்:—யார் கீ? பாரியோ?

நல்லி:—ஐயோ! கடவுளே, பொய்த்திடுக! வேண்டாம்!

அவன்:—பாரியா? யார் அவன்? யான் இங்கு கானகத்தே என் தேருள் வாழ்வோன்: முல்லைக்கொடி புறம்தரச் செழிப்போன். பாரியை கீவிர் கண்டிவிர் போலும். நல்லி, வா, பொறுத்தருள்க. அஞ்சல் கீ. (அவன்பால் ஏடுகையிவ்.)

நஞ்சன்:—பெரும, அறிவேன் நின்னை. கீயே பாரி!...கிண்கை தவிசேன், கீ துறந்தீத்த அரியணையில்—அணையரியால்—கபிலர் மறுகுகின்றார், கீ செய்த கொடிய வண்மையை உன்னியுன்னி!

நல்லி:—பாரியோ? வீழ்க என் உள்ளம், நெஞ்சே உடைக, அழிக, ஆழ்க!

அரவன்:—உதுக்காண், புரவி நம் நோக்கியே வருகிறது—யாங்ஈனம்? என்னைக்காண வெருவிற்றே-அப்புரவியும் நுமதோ ஐய?

அவன்:—(நகையொடு) ஆம், போலும். என் குரலோர்ந்து குறுகுகிறது. நல்லி, எழுந்தருள்வோம், நஞ்சன் அழைக்கின்றான்.

நல்லி:—யாக்கு? மூவேழும் எம் சிறு குழல் செல்வோம். பெரும், பாரி, நீ செல்க தும் பரிமிசை. அரியணைக்கு—அந்தணர் கவல்கின்றார், வாழ்க நின் கண்ணி, வாழ்க நின்தாரே (பணிகுறள்.)

பாரி:—(அவனைப்பற்றி அணைத்து) நீயின்றிச் செல்லென். உடன் போதுக. கனைக்கிறது பாய்மூ! அரவ, கொணர்க அதனை அருகு.

அரவன்:—பெரும்! எற்கண்டு வெருவுகிறது—நீயே கூவுக!

பாரி:—நன்று, இவட்கொண்டு யானே அதனிடம் செல்வல் (நல்லியைத் தூக்கித் தேர்த்தட்டில் அமர்த்தி.) அரவ! நோக்குக உன்கண்ணால்! அக்கண்ணாடேயே—நல்லி!—தும் தந்தையும், ஐந்தாயரும் தோழியும் ஆயமும் களித்திடுக இச்சிலம்பு கழிநோன்புகண்டு; மகிழ்ச்சி! (நல்லியின் இரு காற்சிலம்பினையும் அவிழ்த்து, உயரத்தூக்கிக் காட்டி) நல்லி, காண்க என் காதலை, கருத்தினை! (சிலம்பு கட்டு முத்தமிட்டு, கண்களில் ஒற்றிப் பின் தன் மடியில் செருகிக் கொள்கிறான்.)

நல்லி:—(நகையொடு, முகம் குனிந்து, நாணி) இஃதென்ன நோன்பு? (கீழ் குதிக்கிறான்.)

அரவன்:—அன்னாய், அரசியோ நீ (தொழுது நகைக்கிறான்) மகிழ்ந்தோம். இச்செய்தியினை நம் ஊர்க்குப் பறையறைந்திடுவோம் (களிப்பில் குதிக்கிறான்.)

நஞ்சன்:—யானே பறை தூக்கி....(குதிக்கிறான்.)

பாரி:—அரவ, சற்றுப்பொறு. யான் அரசனல்லன், ஊர்முந்நூற்றினையும் இரவலர் கொண்டனர்; அந்தணர் அழைக்கின்றாரே என்றே ஆங்குப் படர்கிறேன், படர்தாங்கி, அரசமீண்டும் கைக்கொள்ள அல்ல (சிரிக்கிறான்.)

நஞ்சன்:—அந்தணர் மீண்டும் நல்கிடிலோ?...நீயும் உணர்ந்தனை அவர் உள்ளத்தினை—அரசு அடைத்திடவே நிற்கின்றார் எக்கமொடு.

பாரி:—புலவர் பெருந்தகை திருவுள்ளப்படி ஒழுகுவேன்!—வா, நல்லி, இருவேழும் அவ்வொரு புரவிமிசையே ஊர்வோம்!

அரவன்:—கொடுமை, கொடுமை! புரவி இறந்துபடும், தேரிதனைக் கைக்கொள்மின்—முல்லையைப் பிடித்தெறிவோம்.

பாரி:—(முழங்கச் சிரித்து) அட, மடவ! தேர் ஈந்துவிட்டனன் முல்லைக்கு அந்நாளே...யாங்நனம் அதனை மீண்டும் பெறுவேன் மானமழியி? அதற்கே...அதனை ஈந்தனன்.

நஞ்சன்:—(வியப்பொடு) புதுமை! புதுமை!

நல்லி:—புதுமை என்ன? யானும் அன்னதே செய்தேன், முல்லையை அறுத்தெறிதலைத் தகைந்தனனல்லவோ?

பாரி:—உன் வாய்த்திறல் தேறலனைத்தும் தேருள் ஒளிந்து செவி மடுத்தேன், நல்லி! நாம் ஒத்த மனத்தோம்!

நல்லி:—“நும்மைத் தேடித் தருவர் இருவர்” என அதனை வேரறுப்பீதற்கும் நேர்ந்தேனே உள்ளம்—பாவி! அது கேட்டு மனம் மாழ்கிலையோ நீவிர்—பாவி நான்! (தேம்புகிறான்.)

பாரி:—கண்ணைத் துடைத்துக் கொள்! ஒரு முல்லை ஆயிரம் கொல்லையில் நகுதல் காணற்கன்றோ விழைந்தனை—ஆ, அரசித் தகைப்பெருமகள் நீ. இனியோ, அரசில்லை என்கையில். இரவலனாக யான், கூடலோ, உறந்தையோ, கருவூரோ, முதிரையோ செல்லல்வேண்டும் விரைந்து. நீயும் வருதியோ? மெல்லி?

நல்லி:—ஐயமென்ன? யாண்டும் உடன் வருவேன் காவில் சிலம்புப் பாரம் தவிர்ந்தது—இனிப் பிரியற்க (மீண்டும் தேம்புகிறான்.)

பாரி:—(நல்லியின் முகம் மெல்லப்பற்றி, விழி நீர் மாற்றி) நின் அகன்று...இருதிங்கள் முன்...அற்றை நாள் நான் மீள்கையிலே—இக்கொடி வளியால் ஆடி அலைந்து, படர்கொழு தேடி மலங்குவது கண்டேன். சிறுகோடோ, புதரோ, கொம்போ யாதும் அருகிலில்லை, தேரொடு நின்றேன். கனைத்த கவிமாறுரைத்து நின்றது. கொடியினையே வேர் முதல் பறித்து அரண்மனை எடுத்தேகவெண்ணி, கீழிறங்கினேன், வலதாழிமீது ஒரு கொடி நுதியால், முல்லைமென்மகள், விரல்பற்றி இறைஞ்சுவது கண்டேன், தேரிந்தேன், நடந்து சென்றேன், பறம்பிற்கு, அந்நாள் முதல்...ஓய்வு ஒழிவு இன்றி...

நல்லி:—நெடுவழியும் நடந்தோ கடந்தீர்?

அரவன்:—நடப்பதெவன்? பரிமேல் போனார் பேதாய்!

பாரி!—(நகையொடு) பரியும் கனைத்து நின்றது அதனையும் கானீந்தேன்....அல்ல, அல்ல—பரிமாவுக்குக் கானீந்தேன். கான்மகள் யாங்கனம் ஒம்பிச் சீராட்டித் தாலாட்டி வளர்த்துளாள், பார் அக்குதிரையினை! எல்லியும் இரவும் அது முல்லை யைக் காவல் ஒம்பி.....

அரவன்:—அரும்பெறல் பரியே! மாத்திறற் புரவியே.... (மெல்ல) பாரி வள்ளால்....பான்....

பாரி:—உணர்ந்தனன், உன்உள்ளம், உனதே அது. நடாத்துக, உன் மனைக்கு அதனை! அதற்கண்டு அஞ்சுகின்றனையே நீ (சிரிக்கிறான்.)

அரவன்:—பின்னர் கொள்வேன்; பிற்பிறைநூன்று. இன்று நீவிரும் மணமக்கள், உலாக்கொள்க ஏறி—அந்தணர் அலமருகின்றார். மூன்று நாளும் மூலூழிற்றே அவர்க்கு!

நஞ்சன்:—ஆம், ஐய, நீடற்க; ஏறுக, புரவி!

பாரி:—நல்லி, கைதருக, வா, செல்கம் (முல்லை நோக்கிக் கை கூப்பி) இரண்டே திங்கள்! என்ன செழிப்பு! (வீழ் கண்ணீரைத் துடைக்கிறான்.)

நல்லி:—இருதிங்கள்! ஈராண்டு போல் நீண்டன எனக்கு. குறுமகள், கொடிச்சி என்னை மறந்தனீர் என்று நடுங்கினேன்.

பாரி:—அரசியல் பணிகள் இருதிங்களும் என் உயிரை, உடலை, உணர்வைக் கவர்ந்தன, நிற்காணப் போந்திடுமாறு கூடவில்லை. அரசு, ஒரு சமை நல்லி, யாங்கு ஒளிப்பல் என்று அலைந்து இறுதியில்.... முல்லைதான் என்னுயிற்றே என்று ஏங்கி இங்குற்றேன், புகலகம் தந்தது. அந்தோ, அரசிற்கே வலிக்கின்றார் செந்நாக் கபிலர்.

நல்லி:—ஆழ்ந்து, சூழ்க மன்னி! அடிச்சியை மணப்பது தகுதியோ? ஐய, விடுதி, விடுதி என்னை.

பாரி:—மடவை மன்ற நீ! யாதுவரினும் வருக! என் அர சிற்கோ, நும் குடிக்கோ, நம் மக்கட்கோ—யாவ வரினும் வருக, நின்னின்றி வேறு மணவேன், அந்தணர் நம்மைப் புணர்த்திட நிற்கின்றார், கடிமணையில்! (நல்லியைத் தூக்கிக்கொண்டு செல்கின்றான், புரவி மீதமர்த்த.)

நல்லி:—நஞ்சு, நான், உயிர்ப்பு சோர்ந்து மண்சாய்ந்தகாலை, யாது நீ ஆற்றினை எனக்கு—எங்ஙனம் அறிவுணர்வு மீண்டேன்? சோர்வு ஆற்றவும், உணர்வு கொணரவும்....(திரிநிக் கொண்டு கீழ் குதிக்கிறான்.)

நஞ்சன்:—என் ஆண்மை என்னை ஏசி நக, ஆயிடை, கை நல்கூர்ந்தனைல்லவே? நின் காதல் மாண்பினை அறியேனோ—அயலவன் யான், நின் பெற்றோர் என்னைப் பெற்றிலர் ஆன்றே என்று நொந்து சிறிதுபொழுது என் தாயினை வெறுத்தேன், பொறுத்திடுக கடவுள். பொறுக்க எம்மான்! (பாரியை வணங்குகிறான்.)

பாரி:—யானும் கொடிக்குள்ளிருந்து வாளா நோக்கி யிருந்தேன்—வெளிவரல் நாணி, நஞ்சிற்கும் அரவிற்கும் அஞ்சி (நஞ்சினையும் அரவனையும் சுட்டிச்சிரிக்கிறான்) பொறுத்தருள் மகனே! நின்னை அவன் திண்டாததே குற்றம்! (மீண்டும் நல்லியை மெல்லத் தூக்கிட.)

நல்லி:—வேண்டாம், மன்ன விட்டிடும் என்னை, (அவன் அரையிலுள்ள சிலம்புகளைப் பிடுங்குகிறான்) ஒன்றே....மற்றதனையும் தருக! (குணிந்து கையிலுள்ளதை காலிலணிகையில்.)

பாரி:—மீண்டும் மீண்டும் அஃதே பகர்தி, உன் காதலஃ தாயின், ஆகுக, தருகிறேன், (மடியிலிருந்து மற்றதனை எடுத்து, வீசிச் சேண் எறிகிறான்.)

நஞ்சன்:—ஐய, முருக! முன் முத்தமிட்டாய், இதுபொழுது
வெறுத்தெறிவதோ சீறி!

பாரி:—வருக என்னொடு, தருகிறேன், ஆங்குள்ளது சிலம்பு
(சிரிச்சிரூன்.)

அரவன்:—(சீற்றத்துடன்) எறிவதென், பின் பொறுக்குவ
தென்? நல்லி, இவனை மணவேல்!

பாரி:—நல்லி! நடுங்குகின்றனை, (மீண்டும் அவனைத் தூக்கி)
வருக, நின் மெல்லடி தாங்குமோ—அதுக்காண்—அப்பறம்புச்
சிலம்பினை? பூட்டுவல் யானே அதனை—அந்தணர் கையிலுள்ளது
(மறைகிரூன், நல்லியொடு.)

நஞ்சன்:—புலவர்ப் புணர்ந்த நகை மகன்!

அரவன்:—அளிதே தானே ஊரே—உலா ஒய்வது பயில்
விவி காடோ? எடுப்புவம் ஊரினை விரைக நஞ்ச!

நஞ்சன்:—பாராமகனீர், ஒம்புக எம் பாரி,
விழுவொடு முழுவொடு ஏம்புக நம் ஊரே!

(மறைகின்றனர்.)

—காட்சி முடிவு.

